

Göteborg

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 45. szám, 2019. november 8.

Tíz év múlva Netti nem lép fel egyetlen fontos kijevei nagykoncerten sem, nincs benne a tévében, nem hibáztat engem semmiért. Egy trafikot kapott a szüleitől, így mondják, kapott, abban eladó. Inkább menedzser, mert intézi a rendeléseket, a könyvelést, és van egy alkalmazottja is, akinek ő szabja meg a munkaidejét. Kolos meséli ezt a hazafelé tartó vonaton, amin a helyjegyük véletlenül egymás mellé szől. Nem ismertem fel. Nincs klíma, egy kemény papírra nyomtatott oklevéllel legyezi magát, azon látom a nevét. A kilencven perc késéshez mindenki szokva van, az utasok mögöttünk így mondják, szokva van, nem is nyugtalan senki. Ha lenne klíma, Kolos nem legyezné magát, nem ismerném fel, nem kezdenénk beszélgetni. Nem mondaná azt, hogy elvisz motorozni. Nem töltenénk az egész nyarat a kifli alakú tónál, ősszel nem mondaná, hogy Göteborgból lehetetlen gyakrabban hazajönni, karácsonykor meg azt, hogy legközelebb csak a következőre jön. Nem gyűlölném Göteborgot, csak egyszerűen az a város marad, ahonnan nem lehet gyakran hazajönni.